ЦІНА 2 КРБ.

перець

№ 5—6 (88—89). КИЇВ, БЕРЕЗЕНЬ 1946 р. РІК ВИДАННЯ V

ПЛАН
ПІДГОТОВКИ ДО ВЕСНЯНОЇ СІВБИ АРТІЛІ
"ТИХЕ ЖИТТЯ"

1. Звезти з поля й відремонтувати реманент /плуги, сівалки, борони/.

2. Відремонтувати всі вози.

3. Привчити корів ходити в ярмі.

4. Визначити поля для роботи тракторної бригади.

5. Провести семінар ланкових, сівальників, прицепщиків.

6. 15 лютого рапортувати в район про цілковиту готовність до сівби.

7. 1 березня провести пробний виїзд в поле.

ГОЛОВА АРТІЛІ Микита ЗАСПАНИЙ

Заспаний

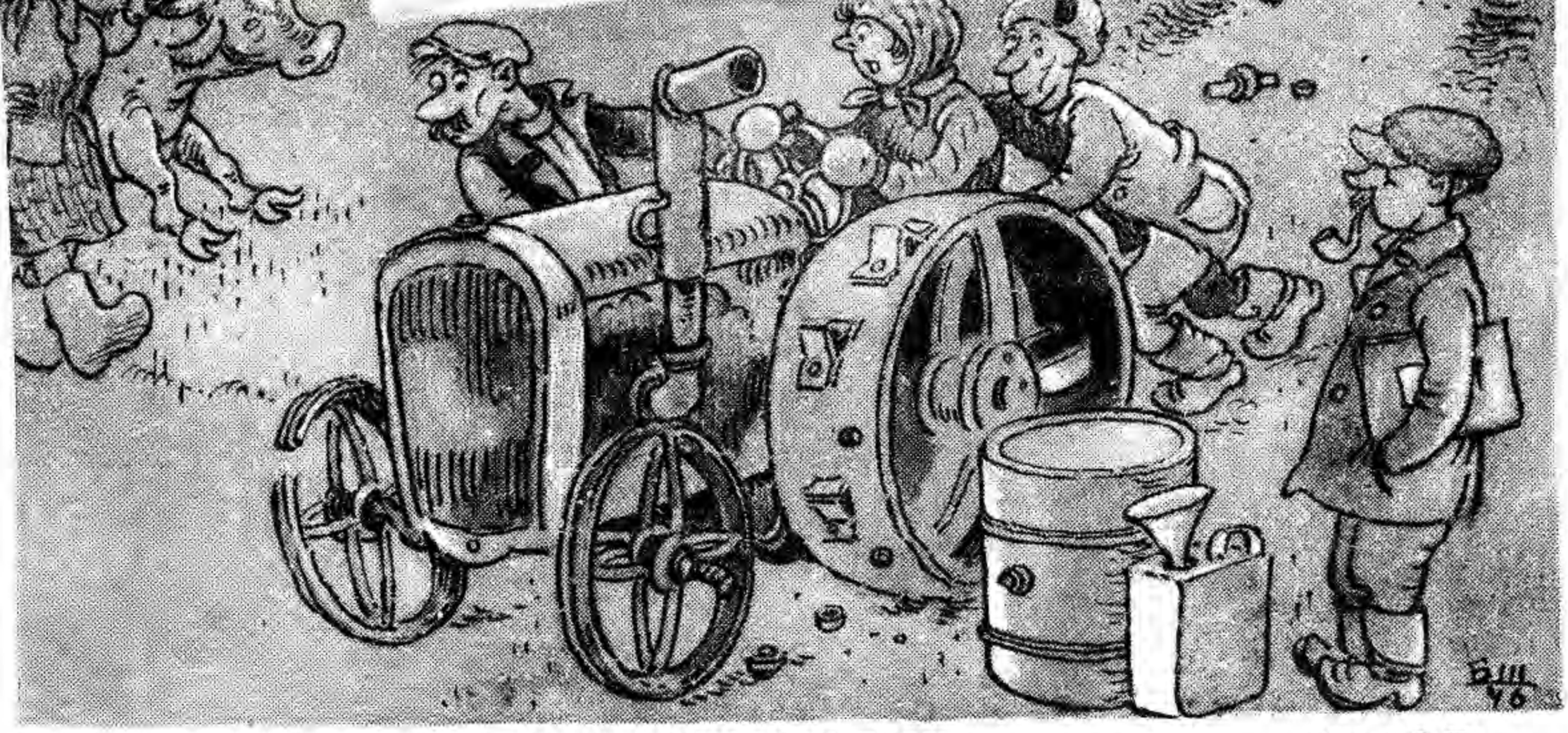

ПЛАН І ПРИМІТКИ НА ПОЛЯХ

Малюнок Бе-Ша

Малюнок К. Агніта

ПРОБНИЙ ВИЇЗД У ПОЛЕ ДИРЕКТОРА НЕДБАЙЛІВСЬКОЇ МТС

ПЕРЕМОГЛА МЕДИЦИНА

На перший погляд у селі
Ніяких змін не сталось:
Димки клубочились в імлі,
В дворах скрипіли журавлі...
Та це лише здавалось.

Робітнім людям, далебі,
Що щиро, по охоті
Завжди знаходили собі
Відраду у роботі.

А от всілякі хитруни,
Що хоч кого обдурять, —
Ті втратили спокійні сни
Й казали: — буде буря... —

Запеклий ледар—Клим Самусь
На ліву став кульгати,
Ладимир, кум його, чомусь
Во всю почав стогнати.

В Одарки, — жінки млинаря,
Якісь попухли труби.
В дружиноньки молочаря
Болять обратно зуби.

Лежати їм би на рядні
У затінку, в садочку...
Та ще якби в гарячі дні
Кваску із льодом бочку.

А тут запахло щось не тим
З ген-того горизонту.
Скорбота, їх земляк, Трохим
В село вернувся з фронту.

Перед війною він із год
Був теж в селі при ділі.
Тепер обрав його народ
На голову артілі.

Трохим заглянув над і під
І щиро, не облесно
Сказав усе і так як слід
Сказать солдату — чесно:

«Коли б отак ми, земляки,
На фронті воювали,
Як ви працюєте, — вовки
Тут вили б та шакали,
А на могилах будяки
На ваших би зростали!!!..»

. . .

Заметушились гультяї,
Всі хитрі елементи —
І закупили на свої
Хвороби документи.

На жаль, ще є в нас молодці,
Хоч, правда, зовсім мало,
Що все запишуть в папірці
За курочку, за сало...

Набралося таких слабих
В артілі ціла рота...
В навальний бій тоді на них
Пішов Трохим Скорбота.

Привіз із міста лікарів,
(Пораяли которих),
На огляд скликав знахурів
І всіх, так званих, хворих,
Не всім сподобалось, не всім
Оця дотепна штука.
Бо, бачите, в бою оцім
Перемогла наука.
Слабих знайшлося тільки два
І то сяк-так, потроху,
Та й захворіли, як бува,
Вони з переполоху.
А решта, звісивши носи,
Обходили Скорботу...
... І стали всі ще до роси
Виходить на роботу.
Гладкі потоншали в труді
І почали радіти.
Ті, що колись були бліді,
Всі стали рожевіти.
— Їй-бо, Скорбота молодець!
Казали вже без злоби.
—Прийшов, поглянув і кінець
Усі хвороби вгробив!

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ЗАВ. ЯСЛАМИ

Наближалась весна... Це позначалось на всьому: і на природі, і на людях. Природа починала пахнути свіжими лозами, і веселе сонце, наче напідпитку, частіше підморгувало з неба людям. Щодня плакали стріхи, справляючи поминки зимі.

Та ще більше відчувалась весна на людях. Ходять теж як з перепою. Щодня женяться, щодня співають, гостюють, закусюють, похмеляються... Особливо голова нашого колгоспу Іван Сироватка. Що говорить, пощастило людині: мав сім дочок, як той Кукса, і всіх в одну зиму заміж віддав! Там гульні було... з різдва й до масляної і з масляної, мабуть, буде аж до великодня, без вихідних. Рахівник Пантелей Кислиця, він же й комірник по сумісництву, аж схуд од тих свадьб. Ну, як же? Хіба ж вистачить Сироватці на ті свадьби власних трудоднів? Треба виручать і з комори, і з контори. Трохи авансом, а трохи балансом...

Та то вже пусте, якось кінці з кінцями зведуть, а які не зведуться, то ті можна і в воду.

Іван Сироватка за тими ділами так закрутився, що забув про те, що і земля навколо сонця крутиться і, що, в зв'язку з тим круженієм, у природі буває не тільки різдво і масляна, а й... одне слово, прогавили весну. Забули про те, що і в цьому році доведеться в поле йти орати й сіяти, та ще як сіяти! По-післявоєнному! По-п'ятирічному! А тут Сироватка просвадьбив усю підготовку. Два місяці навіть пошти не читав, яка з району приходила. Все на завтра відкладав.

І головне, що обидно, як ви думаєте, хто указав йому на прорив? За поли сіпнув? Зяті!.. Еге. Там хлопці бойові, хоч куди. Кожний зять у заслугах, в чинах і з біографією. Як не сержант, то єфрейтор, коли не інвалід, то зовсім демобілізований.

Дочок побрали, горілку попили, а потім і давай тестя уму-розуму вчить.

— Ти що ж,— кажуть,— старий телепень, нічого не робиш, до весни не готуєшся? Реманент ні к чорту! Коні ледве ходять.

Погарикався Сироватка із зятями, трохи просох од тих свадьб і приступив до ділов. Одні папірці тиждень перечитував—набралась їх ціла скирда, аж очмарів за ними. І він, і Кислиця. Про що тільки не пишуть з району: і про гній, і про буряк, і про зерно, і про кадри; реманент лагодь, коней годуй, будки для трактористів давай, громадське харчування організовуй, дитячими яслами забезпечуй, — не тільки виконати — прочитати все важко.

У Кислиці аж лисина пропотіла.

В понеділок видався такий день, хоч куди. Все село зібралось у дворі колгоспу, бо знали, що вже треба починати роботу. Сироватчині зяті вимагали негайно починати сівбу.

— Не вчіть! — огризавсь Сироватка, — я в поле ходив... Земля ще вогка, хай протряхне.

— Кинеш овес у грязь — будеш князь, — гомоніли бригадири, — може почнемо?

— От що, дорогий тестю, давай по-нашому, по-воєнному. Веди в атаку, а то самі підемо! — сказали зяті.

Люди вирушили в поле. З скандалом, з лайкою, а все ж вирушили. У того не було посторонок, той не мав істика, хтось на ходу лагодив шлею, вовтузивсь біля ярма, рипіли немазані вози. А все ж поїхали.

Вістка про весну облетіла все село. До контори колгоспу пішли старі й малі, дівчата й молодиці, люди добре розуміли, що значить весна. Кожному не хотілося губить свій трудодень.

— А як же мені, на кого дітей кинуть? — бідкалась якась молодиця.

— Не турбуйся, Ганно, в колгосп приказ прийшов, щоб ясла були. Іди до Сироватки, требуй.

Жінка взяла дітей на руки, замкнула хату, подалась до контори.

— Іване Стратоновичу, прийшла і я на наряд... Де наші ясла? Дітей занесу і в поле.

Сироватка аж позеленів.

— Ясла! І ти мені з яслами! — скипів він. — Ось ясла!... — і нервово показав на свій кабінет. Жінка дивилась на голову, нічого не розуміючи.

— А де ж... завідувачка? Хто прийме дітей?..

— Завідувач — я!! — істерично вигукнув Сироватка.

— Точно, він, — зареготав Кислиця. І, вийнявши з кишені носову хустку, пов'язав Сироватці голову, мов косинкою.

Жінка щось міркувала.

— Ось як... що ж... прошу: — І вона подала своїх дітей Сироватці, а сама за двері.

— Що-о?! — заволав Сироватка. — Вона справді!? Пантелею Карповичу, гукніть на неї, поверніть назад!

Кислиця вибіг у двір... Куди там, жінки уже і слід прохолов.

Вістка про те, що в колгоспі відкрились дитячі ясла, вмить облетіла село. Жінки одна за другою зносили дітей до контори.

— Візьміть і моїх, Іване Стратоновичу...

— Ото спасибі, хоч трохи відпочину без цих песиголовців. Там такі ж крикливі, поняньчтесь уже ви з ними.

— А моє смирне. У нього тільки щось із шлуночком, невеличкий пронос, мабуть, зубки ріжуться. Ось вам чистенька пелюшечка.

— Що-о-о?! — весь побілівши, кричав на жінок Сироватка. — Чи ви не сказилися. Геть від мене, геть!

— Як це геть? — спалахнули молодиці.

— У Христі взяли, а моїх геть!

— І тут протекція?!..

— Хіба наші діти гірше?

— У мене чоловік в армії, а він моїх дитей бракує! Та я тут вам усю канцелярію переверну! Приймай без розговору!..

— Ось вам соска, Іване Стратоновичу, дасте моїй, коли почне кричати...

За півгодини в контору колгоспу знесли дітей з усього села. Сироватка розсадовив їх на диванах і столах. Діти пищали і плакали, хтось кликав маму, хтось просив молока... Сироватка бігав поміж ними, того колихав, тому тикав в зуби соску.

— Пантелею Карповичу, допоможіть!—благав він Кислицю.

— О, ні, пробачте, я в цьому ділі не спеціаліст.

— А я спеціаліст? — визвірився на свого рахівника Сироватка.

Не знаю. У вас було семеро своїх, може і набули якої практики, а я з малолетства старий холостяк.

— Прошу вас, подержте хоч оцю проносну.

— І не просіть, хто вам винен, самі напросились на цю роботу: «Я зав. яслами!» Ну, й маєте, — що посіяли, те й жніть... Та не кладіть їх на стіл, там же в мене канцелярія!.. Що ви наробили! — закричав Кислиця і почав просушувати циркуляри...

* * *

Десь по обіді в конторі колгоспу відбувався вже справжній концерт, що його слухало все село. Діти кричали на всі голоси. Сироватка блідий і захеканий бігав між ними, як божевільний. Кислиці вже не було. Він забрав свої папери і втік. На цю картину натрапив товариш з області, який приїхав сюди з поля, де люди сіяли овес. Його супроводили всі зяті Сироватки і матері зоставлених у «яслах» дітей.

Робота в полі зірвалась. Виявилось, що колгосп ще не приготував вівса для посіву.

— Де ваш голова? — звернувся до Сироватки товариш з області.

— А це ж і є наш голова, — підморгуючи одна одній, показали на Сироватку молодиці.

— Ні, ні, це неправда! — захриплим голосом вигукнув Сироватка. Я зав. яслами. І він почав колихати дитину —А-а — лю-лі, лю-лі, бай, бай...

Люди зареготали, товариш з області також не стримав посмішки.

— А що, товариші колгоспники, може й справді призначимо Сироватку завідувати яслами?..

— Ні, ні, не хоцемо! — несподівано заплакали діти.

— Куди він годиться, дайте нам тьотю!

Того ж дня в селі відбувалися збори, на яких люди обирали собі нового голову колгоспу.

Юрій МОКРІЄВ.

КОЛИ РОЗТАНЕ СНІГ

Малюнок О. Козюренка

— Я готовий хоч зараз до виходу в поле!... Весна нас не застане зненацька, ми на сто процентів...

(Перегорніть сторінку)

У НАС ВОЛИ...

У нас воли таки б були,
Бо в нас були бички.
Та їх на м'ясо віддали
Швидкі керівнички.

У нас воли таки б були!
Та в нас були бички:
Ті, що свиней не розвели,
Недбалі простачки.

У нас воли таки б були,
Й корови, й телички.
Але життя їм відняли
В нас керівні бички.

У нас воли... Щоб не плести
Щороку пісню цю —
То слід свиню б нам завести,
І курку, і вівцю!

Т. С.

КОЛИ РОЗТАНЕ СНІГ

Малюнок О. Козюренка

ГАЛЬКА БУЛА НАЙКРАЩА У СВІТІ

Було їй тільки сімнадцять літ, і була вона надзвичайно красива.

Це знав цілий світ, а найкраще — її мати Лукеря. Мати була закохана в свою Гальку, і щоранку вона казала:

— Донечко моя, красуне моя, сходить сонце, пора і тобі вже вставати.

Галька розплющувала очі, дві секунди дивилася мамці в обличчя, потім враз підбивала ногами, і ковдра летіла під саму стелю.

У них була діжка й шаплик. Галька підходила до шаплика і починала лити собі на голову, на плечі, на спину. Вода за ніч ставала різкою й холодною, і коли Галька вилазила із шаплика, вона була ще гарнішою, ніж мати бачила її вчора. І Лукеря казала:

— Донечко моя, моя галочко чорнопіра, красуне моя, кинь свої дурощі, бо ось побачиш, тебе засміє ввесь колгосп. Іди на роботу. От весна уже, землі парують. Чуєш — батько повернеться із Червоної Армії, скаже: — «Галько, дочко моя найкраща у світі, скажи мені, Галько, а чим ти потішиш моє батьківське серце? Я бив німця, я був перед смертю я дивився у вічі їй, але бачив тільки тебе, бо ти краща за небо, бо ти краща за сонце, бо ти краща за все, що є тільки на світі. То ж скажи мені, моя яблуня у цвіту, що ти тут без мене робила?» Отак він скаже, а що ж ти відкажеш йому?

Галька витирала рушником крапельки, що ще котилися їй по щоках, підходила до матері, оповивала її за шию, цілувала у щоки, цілувала у губи, сама лащилася, як манюсіньке котенятко, і казала. Слухайте, що казала вона. Вона казала:

— Мамусенько моя рідна, сонечко моє ясне і тепле, я йому скажу і отакички, і отакички, і ще навіть отакички...

І кажучи це, Галька зависала у матері на шиї, цілувала її сто разів, тисла до себе так тепло і ніжно, що тітка Лукеря починала і собі цілувати дочку і тільки вже як виходила з дому, опам'ятовувалася і казала собі:—І сьогодні Галька не вийшла в колгосп. Як же ж дивитися людям у вічі?

А Галька нічого цього не думала, вона була найкраща дівчина в світі і була прудка, як метіль: вона торкалася віника—і от хата вже сяяла; бралася за ганчірку — і в хаті починало розгулювати сонце, червоне як жар; вона нахилялася біля печі — і борщ починав булькотіти, як сердитий дід: картоплі, капусти, квасу, сала з пшоном, буль, буль, буль...

Борщ варився, піч топилася й грілася, а Галька товкла сало і думала — і от світ ставав перед нею, як велике поле боротьби, де без змагання будеш бачити тільки те, що сьогодні, і не бачитимеш того, що завтра. А Гальці хотілося піднімати запинальце над завтрашнім днем, і вона казала: — Хай лаються, і хай сміються, хай дорікають, хай хоч що роблять — вперед комсомолія! — І, підібравши плаття, стрибала на припічок і сідала на піч.

На печі було повно пуху. Вона брала його у руки, він був теплий, тепло підіймалося над ним і ніжило Гальці обличчя і шию, вона казала: — Так, так, Галько, ще трошечки і ти будеш найкращою дівкою в світі, не шкодуй тільки палива, але не будь і марнотратом. Покажи, Галько, як ти дивишся з печі в майбутнє, моя ясочка, моя донечка, моя комсомолочко, бо ж чим ти потішиш батькове серце, коли він з Армії прийде додому?

Одного разу, як вона сиділа дома і чепурилася перед дзеркальцем, вибираючи з кіс дрібненький пушок, до хати постукали, потім зайшла Мотря Стратонівна, голова колгоспу, стала проти Гальки й сказала:

— Ну, розказуй, Галько, як у тебе тут діло?

Галька зашарілася і стала тарабанити, вона казала сто слів на хвилину, і ось що вона говорила:

— Пищать, Мотре Стратонівно, їжебогу, пищать, такі манюсінькі, такі жовтюсінькі, такі гарнюсінькі. Всі лупляться, вже вилупилося чотирнадцять, ось погляньте, ось подивіться. Я ж вам казала, я ж говорила: коли вони лупляться під квочкою, то чому їм не лупитися без квочки.

— Ану, чекай, лишень, на хвилину, — зупинила Мотря Стратонівна. Галька стихла, і в хаті стало тихо, як у вусі. І Мотря Стратонівна на свої власні вуха почула, як на печі у пуху, мов срібні дзвоники, запищали курчата, такі ще молоді, що не було їм більше як один день, або пів дня од роду.

— А таки справді пищать, трясця їх матері, — зачудована і повна подиву сказала Мотря Стратонівна. — без інкубатора і без квочки, — і широко ступивши, просто в чоботях стала на припічок.

Галька плигнула слідом за нею. Проти Мотрі Стратонівни вона була як билинка, руки мала довгі й тоненькі, а руки в Мотрі Стратонівни були справжні руки, і Галька закричала, бачивши, що Мотря Стратонівна занурила їх у пух. — Та ви ж їх подушите, вони ж такі ще малята!

Проте, Мотря Стратонівна порпалася в пуху, і на долоні в неї заворушився і зацвірінькав жовтий і ще вогкий розбишака-козак на крихких ніжках і з манюсіньким і теж жовтим дзьобом. Він сказав—, пі-пі-пі!..

Але Мотря Стратонівна йому не повірила. Вона занурила в пух обидві руки, зробила з них решето, підняла його вгору і в цьому решеті заворушилися всі чотирнадцять козаків. Вони були теплі, дружні, бадьорі, вони скребли лапками і запищали всі враз, мов намисто розсипалось.

Мотря Стратонівна положила їх назад у теплий пух на черінь, сама присіла збоку на піч.

— Ну, от я ж казала — ви бачили, а всі сміялися, лаяли, що не ходжу на роботу, дорікали, вже «квочкою» дражнять, — защебетала Галька, а я добулася свого, бо я, Мотре Стратонівно, дивлюся вперед. Мені кажуть: у нас нема інкубатора, а квочки коли ще заквокчуть та й скільки там їх. У нас, кажуть, стан безнадійний, і все, що нам залишається — посідати рядочком і покласти руки на пузо. А я от не схотіла сидіти і я, Мотре Стратонівно, виграла бій за п'ять тисяч курчат у колгоспі і за два місяці часу: мої курчата вже будуть кукурікати півнями, а люди тільки візьмуться підсипати квочок.

Галька вся зарум'янилася, аж запашіла і казала далі, довіряючи свою тайну тітці Мотрі. — І може це буде саме тоді, як батько прийде додому з Армії. Прийде він у хату і скаже: «Галько, дочко моя найкраща у світі, моя весна у цвіту. Я був у боях, дивився смерті у вічі і думав про тебе вдень і вночі, скажи ж мені, чим ти потішиш моє батьківське серце?» І думаєте, що я йому буду казати: «Я сиділа, плакала і дожидалася вас?», Ні, ніколи у світі. Я йому скажу: «Батьку, я дивилась вперед, я теж змагалась і билась і виграла бій за завтрашній день». Аджеж так треба сказати йому, Мотре Стратонівно?

— Так, Галько, — відповіла Мотря Стратонівна, і пригорнувши її до себе, вона казала: —Так, красунечко моя, так, моя найкраща у світі. Тільки тепер ти вже не будеш Галькою. Зробимо ми тебе завідувачкою птахоферми, тож годиться тобі стати Ганною Іванівною.

Увечері прийшла з роботи тітка Лукеря і дуже здивувалася, побачивши замість Гальки Ганну Іванівну. А втім вони стали ще дружче дружити, і щоранку Ганна Іванівна казала, схилившися над матір'ю: — Матінко-зірко, мерщій бо вставайте, бо як не встанемо ми, то добрі люди устануть...

Іван СЕНЧЕНКО.

ПІСНЯ

Ой, подружки, ой, дівчата,
Полюбив мене моряк,
Не пускає ж мене мати,
На побачення ніяк.

Не любов, а просто горе,
Я горю, немов маяк,
Наче шторм бушує в морі,
Мій закоханий юнак.

Що то, любі, буде з нами ж,
Без любові не прожить,
А виходить мені заміж
Зараз мати не велить.

А учора, як застука
Він до мене у вікно,
Не любов, а просто мука,
Що не буде — все одно!..

Говорив, що від'їжджає
Він на Тихий океан,
Та матусі й не питає,
Обніма мене за стан.

Я в отвіт поцілувала
На щасливе плавання,
Щоб до мене він причалив
Знову, як до гавані.

Марія ГРУДНИЦЬКА.

„ГЕНЕРАЛ“

(ПІСНЯ)

Як приїхав мій Терешко восени,
Не думайте, що з ярмарки — із війни;
Я його було значала
Прийняла за генерала.
  В три ряди значки, медалі,
  Еполети і так далі.
А впізнала — то подумалось мені:
Хто ж нам буде виробляти трудодні?!
— Глянь, кажу я рідній мамці,
Хоч бери, заводь у рямці!
  Та й припала на медалі —
  І так далі, і так далі.
Засміявся мій Терешко, потім я.
Ех, ти, каже, біржа праці ти моя,
Будем, каже, працювати,
Як на фронті воювали.
  Зняв погони та медалі,
  Косу в руки і так далі.
Як пішли в колгоспне поле у жнива,
Я в'яжу, Терешко косить та співа,
А другі лежать в садочку
На кожусі в холодочку,
  Чистять крейдою медалі,
  П'ють горілку і так далі.
Ми з Терешком як не сіємо, то жнем.
Здоровієм, багатієм з кожним днем.
А в неділю різні штучки, —
Більше ходим попід ручки.
  Дома чистимо медалі —
  І так далі, і так далі.

Сергій КАНІВЕЦЬ

Малюнок В. Литвиненка

ВИЇЗД У ПОЛЕ НОВІТНЬОГО ПЛАНУВАЛЬНО-БОРОНУВАЛЬНОГО АГРЕГАТУ

Отакі от агрегати
Треба там практикувати,
Де чорнильних молодців
Не одірвеш од стільців.
Так сидіти довше будуть,
То й зовсім тоді забудуть,
Як росте ячмінь, пшениця.
Ну, і всяка там пашниця.

С. В.

ТОРЖЕСТВО НЕРОБИ

Малюнок К. Агніта

— Нарешті, я можу спокійно спати, а то життя од цього півня не було — все удосвіта будив проклятущий!

ВЕСНЯНА ПРИГОДА

Буває час, коли земля парує і все навколо парується, коли землю ту орють, риють, пестять, пригладжують, масажують, як старанний перукар вибагливого клієнта.

Тим то зачепилівський міліціонер. Грицько Бут здивувався, уздрівши в обласному центрі знайому колгоспну півторатонку і шофера Антона.

— Ей, калимщик, чого це ти в такий гарячий час тут байдикуєш?

— А, Грицько, здоров! Хіба не знаєш — помер дід Явтух — бригадир другої бригади!

— Перекинувся старий!

— Да, зіграв у ящик! У колгоспі ж, знаєш, його всі поважають, то правління й послало нас з комірником до міста купити добрячу труну «з витребеньками», як наказав голова.

— Жаль старого, жаль, хоч би обсіявся, тоді вже б...

— Да, гарний був чолов'яга. А ти не збираєшся у Зачепилівку?

— Я то збираюсь, та, бачиш, нове обмундирування одержав. Дощик накрапає, змокну в кузові?

— Чи ти бачив який, обмундирування йому шкода! А ти лягай у труну — і затишно, і зручно, як на пуховику.

— Ідея! А ти, ніби розумний, калимщик!

Коли комірник повернувся, сів у кабіну, і машина рушила, живісінький міліціонер спав уже в труні сном праведника. Дощик ущух.

Виїжджаючи з міста, півторатонка нагнала трьох зачепилівських жінок — Катрю, Пріську і Секлету — завзятих перекупок, навантажених клунками і порожніми бідонами.

На їх вимогу Антон зупинив машину:

— Сідайте швидше, кляті спекулянтки, люди сіють, а ви все базарюєте. Сідайте, тільки на літру мені скиньтесь.

Баби навально, так само, як і клунки, ввалилися в машину.

Відсапавшись, перекупки зацокотіли, мов сороки:

— Ага, — промовила Секлета, — сідаючи на труну, — це таки нашому Явтухові останню хату побудували, трясця його мамі в печінку...

— Чи ти не здуріла, — обурилася Пріська, — на копійку випила, а язика розпускаєш! Хіба таки не совісно таке плести про небіжчика?!

— Небіжчик, хай йому абищо, — перебила Секлета, — Скажи слава богові, що його чорти вхопили. Хіба він тебе не страмив на все село за те, що ти торік тільки вісім трудодніх виробила? Хіба не забрав два самогонних апарати? Царство небесне тому, що вмер, щоб його душу чорт у пекло попер!

— І то правда, вредний був таки покійний. То йому корову волочити давай, то сама на жнива на поле йди, всіх колгоспниць на нас нацькував.

— А на мене все того хамоїдола міліціонера Бута направляв, он, мовляв, у Пріськи крадені з колгоспу буряки, вона з них самогон жене, на базарі крадене зерно продає, ледарює... А я й буряки, і апарат під стіжок у самого ж Бута заховала. Знайде він у мене дідька лисого!

Баби гомоніли співали, сперечалися, ділилися досвідом.

— Я оце одвезла масличка вітінарові, так він дав довідку, що моя корова хвора — не може на степу робити і що й сама я нездужаю...

— У селі і так кажуть, ніби у всіх нас трьох «важке запалення совісті у другій стадії»...

...Раптом Катря й Пріська глянули на Секлету, що зробилася синьо-блідою і витяглася так, мов проковтнула голоблю.

— Що тобі, сестро, заканудило, Веклу кликатимеш?

— Ой, мимм... той... у труні... щось ворушиться і чхає!.. — і Секлета зсунулася з труни під ноги Пріські.

Віко труни піднялося і перед приголомшеними пасажирками звівся на увесь зріст — Грицько Бут у новому обмундируванні.

З лементом, вереском, зойком, брязкотом бідонів вискочили баби з півторатонки у величезну калюжу.

Антон раптово загальмував машину і здав назад. До калюжі збіглася вся друга бригада, що саме коло дороги обідала після трудів праведних.

Міліціонер, стоячи в кузові, як регулювальник, підніс ліву руку, а правою показуючи на село, промовив:

— Давайте не будемо пищати, спекулянтки! Давайте не будемо клунки по степу сіяти! Топайте на село до міліції, мені треба з вас допит зняти.

Дружній регіт другої бригади вивів з напівнепритомності переляканих перекупок. Вони стояли, виваляні в багнищі, не сміючи підвести очей на тих, хто давно вже виявив у них «важке запалення совісті у другій стадії».

Микола КАРПОВ.

А ЩО Я МАТИМУ ВІД ЦЬОГО?

На зборах активістом був,
Ентузіастом, — право!
Поміж довірливих здобув
Собі трудяги славу.
А як мина година слів,
То він пита, чи дума строго:
Робота любить чудаків...
— А що я матиму від цього?..
Його в завком обрав завод,
Бо він говорить красно,
Він зна завод і цей народ,
Його він любить, — ясно!
Його обрав народ — і от
Уважний буде він до нього...
Любить завод? Любить народ?
— А що я матиму від цього?!..
З заводу скоро він утік,
Там ніде розвернутись!
Вже десять служб за другий рік
Здобув — щоб знов позбутись.
Вже року другого кінець, —
Він відбудовує дороги...
Та де ж поклав хоч камінець?
— А що я матиму від цього?!..
Він в ресторані — новий зав,
І діло йде чудесно.
А трест суворо наказав —
Щоб працював він чесно.
Цього ще клопоту не мав!
А вчитися цьому — у кого?
Щоб він ще й чесно працював?
А він що матиме від цього?..
Отой контроль на світі єсть.
То ж прямо — в серці рана!
Як вигнали, то прямо в трест
Пішов він з ресторана.
А потім щуку із ріки —
Та в море вкинули, небогу:
У карт-бюро... ділить пайки!..
— Ну, що я матиму від цього?..
У карт-бюро він тяг і тяг
Таки щасливу карту.
Як вигнали, тоді в контроль
Він поступив — для жарту.
І він других контролював
Як личить, дуже-дуже строго:
Діла — гаразд? Прибутки — мав?..
А я — що матиму від цього?..
Він гордо голову несе,
Вклоняється приємно...
Його розпитують про все, —
Звичайно, задаремно:
— Признайтесь: скільки хабарів
Взяли ви? — кажуть чемно й строго.
А він — по звичці, мов здурів:
— А що я матиму від цього?!..
І від такої прямоти —
У залі тихо, наче в лісі.
Суддя: — Та замість десяти,
За щирість — матимете... вісім!

Терень МАСЕНКО.

БЕЗУМСТВУ ХОРОБРИХ...

Малюнок В. Литвиненка

— То-то-вариш міліціонер, до-дозвольте сісти в тарарамвай н-на ходу!..

НАРІЖНИЙ КАМІНЬ

Оля була невеличка і кругленька, як її ім'я. Дивлячись на ці рум'яні пухкі щічки і лялькову постать, важко було повірити, що вона інженер-будівельник.

— Мамо, коли в мене буде авторитетний вигляд? — питала Оля. — Усі зі мною поводяться, як з немовлям.

— Одружнися — перемінишся. Ти ще нікого не любиш?

— Люблю усіх, крім... Дударика.

— А тебе хтось кохає?

— Ніхто, крім... Дударика.

— На мою думку, це цілком гідна людина.

— Що ти! Поперше, він теж інженер-будівельник, подруге, він теж білявий і куций, а треба, щоб чоловік був кремезний, чорнявий і грав на скрипці.

...Цей Дударик дійсно нестерпний. Сьогодні на засіданні міськради він непомітно поклав у Олин портфель іграшку.

Коли Оля попросила слова і енергійно розкрила плани — на стіл випав слоник у смугастому платтячку. Усі зареготали, а Оля зашарілась.

Міськрада вирішила розібрати зруйнований будинок держбанку, щоб відбудувати театр і лазню. Олі доручили театр, Дударику — лазню.

— Незгодна! — сказала Оля, — не можна розпилятись на два обіекти. Спочатку відбудуємо театр. Без мистецтва — ні кроку.

— Згодний, — сказав Дударик.—Два об'єкти—важкувато... Але яке ж то мистецтво, коли артисти і глядачі не пройшли санобробки? Ні кроку без лазні!

— Обидва об'єкти треба закінчити в строк, — резюмував голова міськради. — Беріть цеглу і викручуйтесь.

...— Цегли не вистачить, — визначила Оля, підходячи до руїн банку.

— Коли б однією сім'єю будувати — вистачило б, а нарізно — доведеться ділити.

Що за натяки? — гримнула Оля і з ненавистю глянула на тоненькі брови Дударика, які тріпотіли від сміху, мов мишачі хвостики.

Сперечались за кожний проліт, кожну цеглину. Дударик дивився у її сині очі з таким виразом, ніби сватався.

— Олю, погодьтесь!

Оля сунула руку в кишеню шкірянки і як ужалена вихопила її назад. У руці був маленький букетик пролісків, підкинутий нишком Дударикам.

— Ніколи! — гукнула вона і жбурнула букетик у веселе, до дурості щасливе обличчя виконроба. «Така мила, — побожно думав він, — за неї я ладний віддати не тільки пів банку, але й усю лазню».

Вдома Оля скаржилася матері:

— Це не банк, — а наріжний камінь... І він буде увесь мій. Зараз їду в область. Я втру носа Дударикові.

— Хіба в нього нежить?

— Ні — лазня...

...Червона від хвилювання, з блискучими очима, Оля прорвалася в кабінет голови обласної Ради.

— Ви, товаришко, з дитячого садочка? — спитав голова ласкаво. — Ми вас слухаємо о п'ятій годині.

— З якого там садочка?! — обурилась Оля, і за чверть години скоромовкою випалила суть усієї справи.

— У вашій пропозиції є раціональне зерно— пройдіть до головного інженера. Я йому подзвоню.

Що нижче спускалась Оля по службових сходах, то неуважніше ставали люди, то важче було з ними домовитись. На третій день, збившись з ніг, Оля знов увійшла до голови облради.

— Пам'ятаю... ви не з дитячого садочка, а з театру відносно... лазні. Сідайте. Зараз утрясемо.

Через хвилину в кабінеті зібралися всі, кого так важко було добути нароздріб, а ще через годину Оля мчала на вокзал, притискуючи до серця витяг з постанови Виконкому обласної Ради.

Голова подивився їй услід добрими очима і сказав:

— Між іншим, тямущий інженер, але як би їй личив піонерський галстук!..

— Все гаразд, — сказав головний інженер, — я туди надіслав позавчора Шулейка.

...Просто з поїзда Оля побігла в будівельну контору. Назустріч ішов Дударик з якимсь непоказним літнім чоловіком. Під пахвою вони несли пакунки. Загледівши Дударика, Оля вперше зраділа.

— Читайте, читайте! Мене підтримує область! — І вона підсунула папірець до самісіньких очей виконроба.

— Запізнились, — посміхнувся Дударик, — ось наш чудодійник, — І він кивнув на свого супутника, — познайомтесь — товариш Шулейко — наслідувач Івана Рахманіна. Йому укласти 100.000 цеглин легше, ніж мені почути від вас привітне слово. Лазня вже готова. Йдемо банитись.

Тут лише Оля вгледіла в руках Шулейка віник, який він соромливо ховав за спину.

— А театр! — пролепетала Оля.

— Завтра передаю Шулейка на ваш об'єкт. Цегли вистачить, не турбуйтесь.

Чудодій весело підморгнув.

Дударик рішуче підхопив Олю під руку, відтяг її набік і палко зашепотів:

— Олю, люба моя! Будьте моєю дружиною. Ось вам моя рука і серце — і він потряс пакунком з білизною.

— Ні, — відповіла Оля, — ви мене також одурите, як з лазнею.

— Ні, — присягався Дударик — я все життя вам буду допомагати, як з театром.

— Ненавиджу, — крикнула Оля і ніжно додала: — ходімте до мами!

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

СЕРЕД ХЕРСТІВСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ

Малюнок В. Гливенка

Недоброзичливці... оголосили, що п'ятирічки є «більшовицькою пропагандою» і «фокусами Чека».

— Вмістіть сьогодні в газеті оце фото про пуск нової домни в СРСР.
— З яким підписом?
— «Нові фокуси Чека».

ВІРНА ОЗНАКА

— О, знову заслужений Петрейко виступає!
— Ти як, по голосу пізнав?
— Ні, по безголоссю.

В КУРОРТНОМУ УПРАВЛІННІ

— Куди ви надсилаєте своїх хворих?
— Хворим потрібний спокій. У нас на курорти здорові їздять.

Дикий кабан, або вепр

(Із серії мисливських усмішок)

Чого воно так: коли говорять «дикий кабан», — так не страшно, а як — «вепр», так уже й мороз ніби поза спиною і волосся на голові ворушитись починає?

Воно, мабуть, саме слово «вепр» — страшнувате, — якесь таке, ніби з великими іклами й погрозливо хрокає...

— В-е-п-р!

На Полтавщині, недалеко славного міста Гадяча, є село Веприк, — хоч воно і не дорослий «Вепр», а тільки маленький, тільки ще «Веприк», — а я гадаю, що колгоспникам там, мабуть, увесь час страшно,—ану ж, візьме малий «Веприк» та на великого «Вепря» й виросте?! Що тоді?!

Найстрашніший дикий кабан — «одинець»,— це запеклий кнур-індивідуаліст старий, досвідчений кнуряка, що прибивається до табуна тільки тоді, коли свині весілля справляють.

Він тоді своїми страшними іклами розганяє кнурців-парубків, усі його рушниками перев'язують, він сидить, хрокає й чавкає, як колись пан-поміщик на весіллі у своїх кріпаків, і йому, як і колишньому кнурові-поміщикові, належить «право першої ночі».

Дикі кнурі-одиниці, що звуться ще за свої величезні страшні ікли — сікачами, вигодовуються на справжнє страховидло, сильне та люте.

Собак вони своїми іклами одним ударом січуть на бефстрогані, а охотник, як побачить сікача, зразу бере на мушку або дуба, або грушу, і сидить там тихий, як горличка.

А потім уже всім і розповідає після четвертої стопки:

— Сікача вчора стріляв! Іду, знаєте, очеретом коли чую, щось сопе! Дивлюсь, а воно як гора! Я зразу думав, що паровик обтікаємої форми зійшов з рейок і болотом котить. Придивись, — а воно сікач! Я, звичайно, не розтерявся, — у лівому стволі у мене жакан, — я його в лоб як жахну, — а він тільки головою покрутив, куля одскочила та недалечко від мене й упала. Тільки трохи сплющилась! Я не розгубився... А коли я взагалі розгублююсь, скажіть?! Да... Я не розгубився та зразу за фінку, та до його! Размахуюсь, а він мені й каже: — «Злізайте, — каже, — дядьку, з дуба, чого ви туди залізли?» Да... Я, звісно...

— Стій-стій! Шо ти буровиш? Хто каже? З якого дуба?

— Та не перебарачай! Я до його з фінкою, вдарив його під ліву пахву, якраз проти серця! — «Ага, — кричу, — попався, — кричу, — веп-п-п-ир! Не з таких, — кричу, — я, щоб сікачів боятись! Та на його верхи! Сів верхи й держусь за гілку! А він мені знову: — «Та злазьте, — каже, дядьку, кабан у Пилипову балку побіг!» — А я йому: — «Злізай, кажеш?! Не злізу, поки, — кричу, — не рішу тебе тут!» А він мені: «Я, — говорить, веп-п-п-и-р — сі-сі-сі-ка-ка-ка-ч...

Тут уже підходить хазяйка:

— Може б, — каже, — ви, Стратоне Стратилатовичу, — прилягли трохи?

— Не злізу! — кричить Стратон Стратилатович.

Потім уже беруть Стратона Стратилатовича під руки й кладуть на канапу.

А він і на канапі ще добиває сікача:

— Не злізу, — кричить, — доки не рішу!

І так таки ніхто й не довідався чи зліз Стратон Стратилатович із страшного вепря-сікача, чи й досі держиться за гілку...

Сікач — страшний звір, так що й після четвертої стопки не дуже злізеш...

Чому ми ввесь час говоримо про вепря-одиниця, сікача?

Бо ми — охотники, ми люди хоробрі, і коли вже йти на дикого кабана, то йти на такого, щоб можна було чим і похвалитися, та й показати було що...

Уявіть собі на стіні у вашому кабінеті отакенну сікачеву голову з страшними зубилами-іклами?

Слава не тільки вам, а й усьому вашому роду-племені.

Ясна річ, що, полюючи сікача, можна мимоходом з десяток менших кабанів чи свиней настріляти, але головна ваша мета — сікач.

Поросят не бийте.

Убити порося — це все одно, що встрелити на озері каченя, що ще й у колодочки не вбилося!

Це — шокінг для справжнього мисливця.

■

Сікач, не вважаючи на свою чималу вагу й короткі ноги, дуже прудко бігає.

Розповідав мені якось приятель охотник, дуже досвідчений мисливець і на птицю, і на звіра, як сікач бігає.

Кузьма Дем'янович мого приятеля звуть.

— Полювали ми кумпанією у баб'ячій балці, — почав Кузьма Дем'янович. — А баб'яча балка підходить з того краю до глибоченького провалля... Понад балкою — ліс. За провалям починається болото, поросле очеретами, а далі річка. Полювали ми зайці, лисички, — що трапиться, одне слово. Був з нами й місцевий дідок охотник. Пройшли ми балку, підійшли до провалля, сіли на горбочку, закурили, одпочиваємо. Краса ж яка, куди оком кинеш! Очерета, між ними де-не-де озеречка, а за очеретами срібно-голуба стрічка річки... По той бік річки — лісочок... Біля лісочка — хуторець на три хати... На узгір'ї біля хутора овечки пасуться... Чутно, як у хуторі дівчата «чорноморця» виводять:

Вивів мене, босую,
Та й питає:
Чи є мороз, дівчино,
Чи не-ма-а-а-е-е-е?

Дивився б і не передивився... Слухав би й не переслухав...

Сиділи, слухали, з краєвиду милувалися.

Аж ось місцевий дідок і каже:

— А в цьому, — каже, — болоті табун диких свиней є! І сікач тут здоровенний бродить.

— Ми всі, — каже Кузьма Дем'янович, — аж попідскакували!

— Де?

— Та отут у болоті!

— Та невже? — ми до його. — А чи бачив їх тут хтонебудь?

— А чому ж не бачить? Бачили! А скільки вони в нас городини та буряків перенищили... Я сам сікача бачив, — пудів на п'ятнадцять, якщо не більше! Страшний звір!

Ну, ви ж, розумієте, — він далі Кузьма Дем'янович, що ми ж зразу рішили пройти болото, може ж таки пощастить наткнутися на табун свиней. Було нас шість чоловік. Рішили так: я, як найстарший, — мені вже тоді п'ятдесят шостий пішов, — так я пройду од провалля, углиб в очерет та тут буду собі чекати, а решта — з того боку зайде і йтиме до мене один од одного метрів на тридцять-сорок.

Загонщиків у нас, як бачите, не було, — ми самі, мовляв, і за загонщиків і за стрільців. Дідок не схотів з нами йти: — Боюсь, — каже! — Пішли ми в очерет, а дідок спустився в балку: «Мо', — каже, — де зайчика наполохаю». Увійшов я в очерет, пройшов трохи, став, — обдивляюсь. Справді, ніби стежки якісь в очереті — сюди й туди йдуть. Не брехав, видать, дідок, — сам я собі подумав... Пройшов ще трохи далі в очерет, вибрав таку собі невеличку вроді галявинку, став, прислухаюсь.... Не чуть нічого... Шелестить тільки очерет, та іноді десь ізбоку зашарудить болотний щур. І знову тихо. Довгенько я стояв, уже час би й товаришам підійти, а їх нема та й нема. Я, сказати правду, задрімав трохи. Стою, дрімаю! Коли воно щось, ніби як шелесне очеретом, та як хрокне, — так я як підстрибну! Підстрибнув — і крутюсь на місці, — не знаю, куди тікать! А воно вдруге— як хрокне! Так я як прянув з очерету й вискочив якраз навпроти провалля... Почув тільки, що й од мене щось шелеснуло й подалося в напрямку до річки! Та де там було думати, що воно... я як вискочив з очерету й помчав прямо на провалля. З провалля вилетів, як хорт, добіг до лісу, й на грушу. Сів, звів курки, чекаю. Довго сидів, нема нічого. Аж ось чую, гукають:

— Кузьма Дем'янович! Кузьма Дем'янович! Агов! Де ви? Агов-гов-гов!

— Я тут! — кричу. — На сікача засів! На груші!

— Зла-га-га-газьте!

— Не злізу! — кричу.

А воно й справді, я й сунувся був із груші злазити, — не злізу. Груша висока, стара груша, і аж до половини ні сучків, ні віття— самий стовбур! Як я на неї видерся, вбийте мене, й досі не допойму...

Підійшли товариші. Зняли мене з груші.

— Бачили щонебудь? — питаю я їх.

— Анічогісінько не бачили!

— Та як же ж, кажу, не бачили, коли ж щось хрокнуло та не раз, а аж двічі! І шелеснуло щось од мене! Я від його, а воно від мене! А що хрокнуло, хай мене бог уб'є, кажу, — своїми вухами чув!

— Так то ви, значить, — питає мене Іван Петрович, — на провалля прянули?

— Я ж, — кажу, — я! — Воно як хрокне, — я думав, що сікач, і з очерету!

— Та то я висякався! — каже Іван Петрович. — Тільки я сякнувсь, воно щось як шелесне біля мене, а я думав, що сікач, та й собі од його до річки!

Аж ось і дідок підходить.

Ми на його:

— Де ж ваші свині? Де ваш сікач?

— Нема хіба здивувавсь дідок.

— І сліду нема, — кажемо.

— Виходить, пірнули!

— Куди пірнули?

— Під воду! Куди ж!

— Та хіба ж дикі свині пірнають?

— Не знаю, як де, — а в нас пірнають! — стверджує дідок.

— А що ви гадаєте, — міркує Кузьма Дем'янович, — могло буть! Єсть же ж морські свині, могло буть, що й річні єсть!

Так отаке то трапилося з нами на полюванні кабанів. Я й досі ніяк не допойму, як я з провалля вискочив, як я на грушу видерся?! П'ятдесят же шостий мені... Пал ото такий, виходить, охотницький! Так отак сікачі бігають! Прудкий звір, — додав Кузьма Дем'янович.

■

Полюють дикого кабана з собаками-гончаками, чи спеціально на таку охоту натасканими псами, але здебільша і найчастіше полюють його з загонщиками.

Коли на вас вискочить дикий вепр, і ви не встигли втекти, ви вже тоді його, ясна річ, стріляєте.

Стріляти треба обов'язково кулею, цілитись у голову, або в серце, бити треба наповал, бо поранений кабан — звір страшно лютий, він кидається на охотника, з розгону всаджує йому своє страшне ікло прямо в пуп і, з криком: — Ага, попавсь! — поре мисливця по черевній білій лінії од пупа вгору до грудей.

Коли він сам смертельно поранений, — він лягає тут же, поруч охотника і обидва вони потихеньку віддають душу богові.

Потім уже сходяться охотники, лаштують носилки і несуть і свого загиблого товариша, і дикого кабана до машини, чи до залізничної станції.

Ті, що несуть загиблого товариша, — дуже сумні, бо їм дуже жалько хороброго мисливця, що впав жертвою благородної спортивної своєї страсті.

А ті, що несуть забитого кабана, — дуже веселі, бо такий мисливський трофей трапляється не дуже часто.

Коли ви йдете болотом, де обов'язково є цілий табун диких свиней і де бродить величезний сікач, не менш як пудів на п'ятнадцять вагою, дуже корисно проказувати таку ніби молитву, що за сивої давнини дуже допомагала на охоті нашим предкам-мисливцям (між іншим молитва ця корисна не тільки при полюванні кабанів, а корисна вона й при охоті на всякого звіра).

Така молитва:

«Ви зорі-зірниці,
Ніч темна темниця,
Замикаєш ти і церкви і хати
Ще й царські палати.
Замкни звірю вуха й очі,
Щоб я підійшов і не промахнувся...»

Коли ви таку молитву прочитаєте з вірою, то безперечно зможете підійти до кабана, не вважаючи на те, що він звір дуже обережний, і слух у його, як у найталановитішого диригента симфонічного оркестру.

З вищенаведеною молитвою можна й треба полювати дикого кабана навіть самому, продираючись заплутаними стежками й перескакуючи з купини на купину в очеретяному болоті.

А взагалі, ще раз кажемо, полюють кабана із загонщиками.

Трапляється, і дуже часто трапляється, що кабан, почувши, чи довідавшись, що спереду стоять на номерах мисливці з жаканівськими в рушницях кулями і бувши не зовсім певний, що всі вони прянуть на груші, — повертається і йде на загонщиків.

Бо він звір хитрий, — він знає, що у загонщиків, крім кілків та одчайдушного галасу, в руках нічого немає.

Випадки такі кінчаються більш-менш щасливо, кінчаються вони переляком, бо кабан поре людину тільки тоді, коли його поранено, а так він підбіжить, хрокне, налякає й, сміючись, побіжить далі.

Було таке й з нами на полюванні кабана, було, було! Брехати не буду — було!

Підняли загонщики в очереті на болоті кілька диких свиней і кабанів.

Пішли вони на охотників.

Почулося — там бах, там бах!

Виткнувся на них і один чималенький, так пудів на десять вепр.

Чи там у його стріляли, чи не стріляли, я вже не скажу, бо дехто з охотників, щоб видніше було, сидів на груші, а тільки ж він крутонувся й помчав на загонщиків.

На всьому скаку підбіг до одного парубчака-загонщика, той і «рятуйте, хто в бога вірує!» не встиг пролящати, як він його тиць рилом у пуп! Перекинув, перестрибнув через його, хрокнув, загикав і помчав далі.

Підбігли ми всі до того парубчака: стоїть блідий-блідий, губи білі й трусяться і нічого більше вимовити не може, тільки:

— Хрокнуло й побігло! Хрокнуло й побігло!

Нарешті трохи опам'ятався.

Ми до його:

— Ну, що, — дуже злякався?

— Злякався, тільки не зовсім, не до кінця злякався! Можна дужче злякаться! — промовив він і подався у кущі.

З кущів вийшов уже зовсім нормальний.

Так що й загонщиккам, як бачите, треба бути пильними.

■

Убили ви дикого кабана.

І отоді настає найтяжчий момент полювання диких свиней.

Це, — коли вже зберуться на дикого кабана до вас приятелі, і вам треба переконати їх, що це імено кабан не простий, а дикий.

Ви їм розказуєте про ваше полювання, не пропускаючи найдрібніших деталей: і як збиралися ви на охоту, і як їхали, і як доїхали, як до болота чи до лісу дійшли, де стали, скільки було загонщиків, як кабан вискочив, як ви не розгубилися, як бахнули, як він ткнувся рилом у землю, а потім знову встав і побіг, а ви його вдруге...

В процесі розповіді ви й свідків називаєте і розплющену кулю калібра вашої рушниці показуєте...

Ну, всі докази за те, що ви власноручно вбили дикого кабана.

І бачите, що ніщо не допомагає: їдять і хвалять кабана, а не вас!

І ви прекрасно знаєте, що, йдучи додому, вони, похитуючись, будуть реготатися:

— Дикий кабан! Найшов дурних! А, до речі, по чім свинина тепер?

Отакі люди!

Невдячні люди!

З'їли цілого кабана, випили геть чисто все, до того випили, що на ранок хазяйка істерично верещить:

— Ну, яка це деядя (хазяйка трохи знала по-англійськи) півлітри карасини випила? Ну, гості!? Щоб ти мені більше диких кабанів не стріляв!

А вони, приятелі, ідуть ситі й п'яні додому та ще й насміхаються!

Не хорошо!

Остап ВИШНЯ.

КОЛИ ЗУСТРІЧАЮТЬСЯ ДВОЄ або ЩЕ ДО ПИТАННЯ ПРО ЯКІСТЬ РЕМОНТУ ДАХІВ

Малюнок В. Гливенка

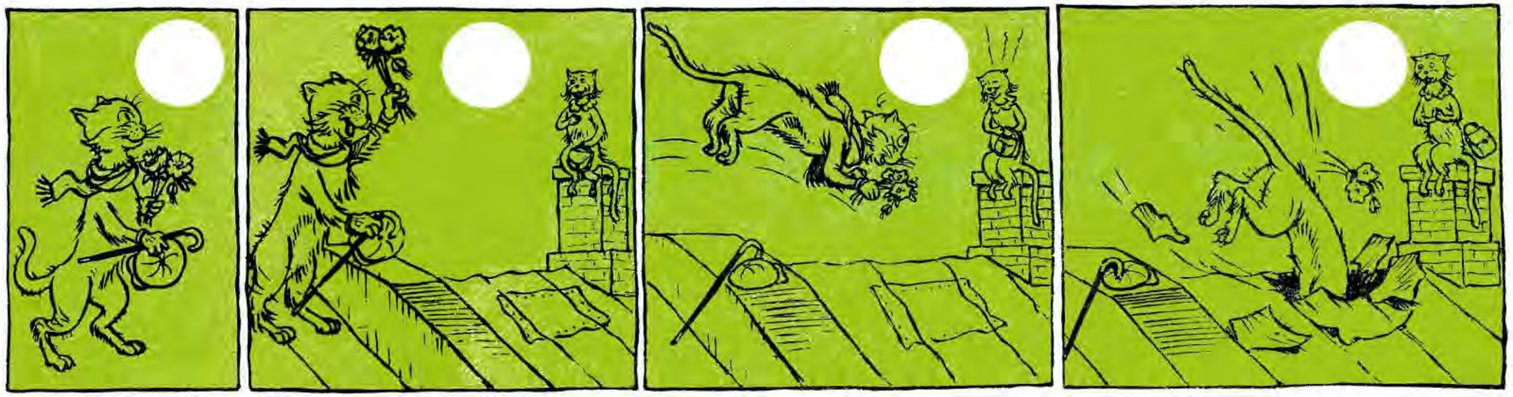

Управдом. — Який це йолоп дірку на даху залишив?!.

ПРИКУТИЙ ПРОМЕТЕЙ

З бюрократичною зневагою до так званих «дрібних» питань партія завжди вела нещадну боротьбу, закликаючи не тільки до більшовицької самокритики, але й до активної громадської критики роботи поганих керівників... Багато, звичайно, залежить від уміння працювати, а ще більше — від справжнього бажання вчитися працювати. Відомо, що вчитися ніколи не пізно. Це стосується як до місцевих, так і до центральних керівних працівників.

Малюнок Бе-Ша

Край лукомор'я дуб зелений
І золотий ланцюг на нім:

І день і ніч там кіт учений
На ланцюгу кружляє тім.

КАЗКА ПРО ДВОХ ЗЕМЛЯКІВ

Як під рідні стріхи й вишні
Повернули знову
Два колгоспники колишні,
Недавні військові...
Тут і казка почалася
На оцьому слові:
В війську з хлопців люди
вийшли,
Як медалі нові!..
Як людина роботяща —
Праці всякій рада.
А яка тут — гірша, краща?
Вся не краща — для ледаща, —
То вже зна громада.
Де потрібно — там і станьте.
Всі в колгоспі — люди.
Їхать в поле лейтенанту? —
Залюбки він буде!

От він їде — й кепкування
Чує від сержанта:
— «Що ж, за гній взялися
зрання,
Старший лейтенанте!..»

ЛЕЙТЕНАНТ:

— Та у полі він — не лишній.
Ти ж — не любиш гною?
Ну, а цукор, хліб пшеничний
Любимо обоє?
Гній тебе печалить? Хто ти —
В отаких печалях?..
Люди судять по роботі,
А не по медалях.
Кажуть, ти їх не скидаєш,
Навіть лігши спати.

Жінку в поле виряджаєш,
Сам сидиш у хаті...
Чом це ми в своїй громаді
Маєм буть спесиві?
Неодмінно — пост в сільраді,
В кооперативі!..
Я також в походах славних
Честь здобув хорошу,
А посад відповідальних,
Далебі, не прошу.
У сівбі, в своєму краї —
Покажім на Росі
Доблесть ту, що на Дунаї,
Мав ти, брате, досі!
Не гордуй і цим щоденним
Мирним героїзмом.
Ми тоді в землі своєї
Більше щастя візьмем.

Як посієм — будуть в траві
Наші свята теплі,
Ордени й медалі славні
Я й свої начеплю...
Працюватимем, як люди,
В радісній невтомності —
То й зазнайства менше буде,
Більше буде скромності!..

От надходять вже весна
В нашім славнім краю.
Хто кого в собі пізна?..
А народ — пізнає...
На долинах золотих —
А вже весна—красна...
Лейтенантів отаких
Хай в нас буде рясно!

ТЕРЕНЦІЙ.

— Слухайте, мадам, ви незаконно зайняли мою житлоплощу!

— А ти політай місяців сім з житлоуправи до суду і навпаки, набери ще чемодан довідок, ми, може, до того часу й самі на південь вирушимо.

З подорожей Перця

1. ЯК Я НАМИЛИВ РОМАНЧЕНКА

Самі розумієте, що значить подорожувати. Коли доставишся до міста, то так хочеться помитись, попаритись, освіжитись.

Отож, прибув я в Полтаву і зайшов прямо до завідуючого комунально - господарським відділом Міськради, до товариша Романченка.

— Здорові, — кажу, — як діла?

— Та нічого, — відповідає, — апарат трудиться.

— А лазня у вас є? — питаю.

— Є.

— Ну, то кидайте, кажу, цю писанину, та ходімо покупаємося.

Видно, не дуже він хотів іти, а все ж порився у папірцях, знайшов адрес лазні, і ми пішли.

Приходимо — зачинена лазня. На дверях табличка: «Не працює за відсутністю току». (хтось дописав: «а може толку?»).

— Знаєте, що, — каже Романченко,—прийдемо завтра. Я розпоряджуся, щоб дали енергію.

Забігаю до нього на другий день.

— В мене, говорить, скоро нарада, потім треба чергові директиви писати...

— Ні, таки ходім! — пристав я.

І затяг його ще раз. На те, мовляв, у Полтаві і лазня, щоб до неї щодня лазити.

Добрались... Відчинено! Роздяглись з Романченком і зайшли. Дивлюся, все ніби гаразд, навіть вода з кранта капає.

І почалася тут у нас ввічлива суперечка: хто кого першим намилить. Він мене припрошає нагнутись, а я кажу:

— Ні, не можу. Ви ж, як не є, завідуючий комунгоспу, хазяїн, я вже потім...

Підставив він свій корпус, а я намочив якусь тряпку і давай Романченкові шию і голову намилювати. Натер так, що аж білий він став від змилків.

Кинувся я до кранта — а води нема. Що робити? Стоїть зав. комунгоспу Полтави, заплющив очі і тільки губами плямкає, а я бігаю по лазні.

Аж чую, гукає мене Романченко:

— Подзвоніть моїй секретарші, хай без мене нараду не починають!

Мені тільки цього й треба було. Вийшов я вроді дзвонити, одягся і пішов. А робітники бані за мною:

— Що нам з начальником робити? Води ж може не бути і цілий тиждень!..

— Не зачіпайте, — кажу, — хай так і стоїть. Може хоч після цього подбає про міську лазню.

2. ЗАГС — У КИШЕНІ...

Так ото з Полтави подався я на Сумщину, у Глинський район, в село Анастасіївку.

Тут я стрівся з секретарем сільради тов. Комінаровим. Ех, і весело, скажу вам, живеться йому на світі! Особливо тепер, коли в селі засвадьбилося.

Сидимо з ним, ото говоримо. Аж глянь—заходять у сільраду двоє: він і вона.

— Товариш секретар, ми, молодий й молода, прийшли зареєструвати свій шлюб, де тут ваш ЗАГС?

Дивлюсь, у Комінарова аж очі просіяли.

— ЗАГС, — говорить, — ось тут у мене в кишені. А реєструю я тільки в сімейній обстановці, щоб за одно і вас, і родичів ваших привітати. Потім, знаєте, печатка... вона теж способна пересихать.

Одним словом молодята зрозуміли. Запросили до свого дому Комінарова, а разом з ним вже й мене, вроді як свідка.

Зайшли в хату, а нас відразу — до столу. Батько ставить на стіл самогонку, мати — закуску. Оце, думаю, реєстрація!

Випив секретар одну шклянку, другу, третю, а тоді підносить четверту і каже:

— П'ю за те, щоб жизня ваша була така міцна, як оцей первачок.

Сказав, хильнув і почав свою кишеню шукати. Намацав і витяг отой «ЗАГС». Бідний зошит! Який він пощипаний, засмальцьований! Скільки таких столів він уже витер, скільки разів його самогоном залито.

— Тепер будемо ре... ри... — намагався щось сказати Комінаров. Та мати перебила його:

— Ой, почекайте, товариш секретар, бо ви ж перо у кисіль намочили.

Спитав секретар, як звати батька, дочку, матір, жениха. Потім націлився пером у зошит і «зареєстрував»... батька з дочкою, а зятя з тещою.

Після п'ятої шклянки ця помилка була виправлена.

А як вийшли ми з Комінаровим на вулицю, то мав я нову мороку. Веду його підручку в сільраду, а він (мало того, що не може йти), взяв у праву руку свій «ЗАГС», махає ним і кричить на все село:

— Кому реєструватись, клич мене в хату зараз же!..

Отак «реєструє» шлюб анастасіївський секретар. Я ж кажу, весело йому живеться на світі!

Записки Перця опублікував
О. СТЕПАНЕНКО.

Малюнок В. Гливенка

Малюнок В. Гливенка

КОЛИ СКРЕСАЮТЬ РІЧКИ

— Васько, диви, у нас уже давно навігація почалась, а він і досі сидить на якорі.

СКАНДАЛ НА ВСЕ МІСТЕЧКО

В районному клубі було повно людей. Коли директор закінчив доповідь на тему: «Десять років нашого м'ясокомбінату», — головуючий сказав:

— Від місцевкому слово для привітання має товариш Цвіркун.

Став той на трибуні, обсмикує сорочку, а зал ще дужче аплодує. Зникли вже робітники, що як виступає їхній місцевкомівець, то неодмінно щось таке ляпне, що сміху потім на цілий тиждень. Одного разу поїхали вони з Цвіркуном на екскурсію в Одесу і пішли оглядати крейсер «Червона Україна». Гостинно стрів їх командир. Пояснював їм усе, показував гармати: зенітні, торпедні, далекобійні: — Зрозуміло? — питає в кінці.

— Все зрозуміло, — каже Цвіркун, — тільки ви, товариш командир, все таки скажіть, який це пароплав: пасажирський чи товарний?

От чому і на цьому вечорі так «захоплено» стріли вони Цвіркуна. Цей, мовляв, скаже Цей може.

— Коли ми подивимось, то що ми побачимо? — глибокодумно почав він. — Ми побачимо те, до всі ви знаєте. Здвиг побачимо! І все це, дякуючи нашій адміністрації. Кілька років тому у нас ще не було ніякого устаткування, крім шановного директора Андрія Потаповича і ганчірки для витирання підлоги. А тепер...

Зал розреготався, зашумів, і на цьому Цвіркун мусив припинити свій виступ.

Приголомшений тим, що його порівняли з ганчіркою, директор почервонів. А Цвіркун уже сидів у нього за плечима і доказував, що він зовсім не хотів так погано сказати.

— Дайте ще раз слово і я розшифрую свої мислі, — просив він директора.

Та з трибуни вже по-діловому і просто виступали інші.

Після офіційної частини був концерт, а потім танці. Але ніщо не веселило Філімона Цвіркуна. Він протанцював з друкаркою комбінату тільки одне «Утомленное солнце» і подався на свою кватирю.

...Вранці другого дня, як тільки він прийшов у місцевком, — грянула така подія, в якій Філімон Цвіркун мусив по-справжньому блиснути своєю чуйністю керівника профспілки.

Зайшла до нього в кабінет прибиральниця і, важко зітхнувши, повідомила:

— Так що, Філімон Пилипович, нема вже нашої Параски Іванівни, померла. А я з нею десять літ отут проробила. Добряча жінка була...

— Яка це Параска Іванівна?

— Петренкова.

— Що в прохідній робила?

— Вона. Хворіла ж оце, бідняжка, та й не видержала.

— Ви були в неї?

— Ні, це рано мені одна жінка сказала, як ішла я на роботу.

— Ладно. Договорились. Ви йдіть, а я тут продумаю деякі міропріятія, — мовив голова місцевкому.

По всьому комбінату рознесла прибиральниця цю звістку. А через годину Філімон Цвіркун з певним трауром у голосі говорив на позачерговому засіданні місцевкому.

— Не догляділи ми. Надо прямо сказать — не догляділи. Десять років проробила у нас по-ударному товариш Петренко, і ми не можемо тут не проявити високу чуткість.

За його пропозицією столярові Івану Андрійовичу негайно передали витяг з протоколу про виготовлення труни. Цвіркун сам мусив купити вінок і матерію на плаття. Крім цього, він мав підготуватися до виступу на кладовищі. Філімон Пилипович бігав, метушився, на телефонні дзвінки і відвідувачам відповідав коротко:

— Не можу, у мене похорон.

О шостій годині вечора все було підготовлено. До порогу місцевкому підійшла півторитонка із труною. Цвіркун поклав у кузов вінок, ще раз уточнив адресу і, тримаючи голубий шовк у руках, сів у кабіну.

Машина перебігла через містечко, запетляла у кілька вуличок і зупинилась біля двоповерхового будиночка.

Що й казати — важка була роль Цвіркуна. Через якусь хвилину він мав побачити мертвою ту саму жінку, яка так привітно зустрічала його завжди у прохідній. Філімон Пилипович навіть уявив, як вона лежить зараз на довгій лаві, бліда, непорушна. З голубим шовком під пахвою, він зайшов у дворик. Кілька хлопчиків здивовано оглядали незнайомого.

— Де тут кватиря Петренко?

— Якої Петренко?

— Що робила в м'ясокомбінаті, що оце померла.

Хлопчики захіхікали і відскочили вбік.

— Померла!.. Тільки що воду несла...

— Тьотю Параско! Ось якийсь дядько каже, що ви померли, — кричав хлопчина, піднявши голову.

Второпавши в чому діло, Цвіркун рішив було тікати, але тут же в нього з'явилася інша думка, і він сміливо пішов угору східцями.

— Можна? Здрастуйте. Тут, значить, Параско Іванівно, таке діло. Десятиріччя м'ясокомбінату у нас. Місцевком виявив до вас чуткість. Преміює платтям і желає многих літ.

Параска Іванівна глянула у вікно на машину. Звереснула і звалилась на лаву. Потім, мов злетіла, схопила качалку і на Цвіркуна. — Ось, тобі премія! Ось тобі чуткість!

По п'ять приступок одразу перестрибував униз голова місцевкому. Параска не відставала.

— Ляжеш сам у те, що привіз, — крикнула, коли дістала його по крижах у хвіртці.

З розгону скочив Філімон наверх, у кузов.

— Давай! Заводь! — гукнув шоферу. А каміння летіли в нього, мов град. Кидала Параска, жбурляли хлопчики з усіх боків. І загнали Цвіркуна в труну. Накрився він дубовим деком і понесла назад його та машина. Заскочила в гараж і все в комбінаті затихло. Вирішив Цвіркун замовчати цей скандал.

Та не така була Параска. Підібравши поли, що-духу бігла вона через городи у комбінат.

Надворі вже темніло. На прохідній у цей час сидів сторож і та ж прибиральниця, що рознесла таку сумну звістку. Гомоніли старики про покійну Параску.

Раптом хтось загрюкав у зачинену хвіртку.

— Хто такий буде? — спитав сторож.

— Я!

— Хто я?

Сторож відтулив віконечко. Перед ним важко дихала з качалкою в руках Параска.

— Прийшла по мою душу за те, що зайняв її должность, — майнула думка у сторожа. Не встиг і крикнути бідолага дідок, знепритомнів і задригав ногами. Прибиральниця, впізнавши голос, дременула десь у другий кінець двору. А Параска грюкала.

— Ой, рятуйте! Я ж відказувався! Мене ж сюди призначили, — заголосив дідок.

На цей крик і прийшов з гаража Цвіркун. Щоб утихомирити Параску, він сказав їй крізь віконце:

— Трапилась ошибка. Йдіть і мовчіть. Я буду виписувати вам з комбінату кожного дня і ковбаси, і кістки, тільки мовчіть.

Та не з тих Петренчиха. На другий день увесь комбінат підняла вона на ноги. Пропозицію робітників: «Вигнати такого телепня» охоче підтримав директор.

Так полетів Цвіркун з місцевкому. Параска Іванівна здала до бухгалтерії лікарський бюлетень і зайняла своє місце у прохідній.

Переляканий сторож через три дні почав ходити.

Степан ОЛІЙНИК.

КРАПКА НАД „І"

Громадянин рішуче відштовхнув чергу, підійшов до віконця, подав бланк, телеграми і сердито сказав:

— Посівна!

Дівчина машинально подзьобала слова пером, але вкінці здивовано сказала:

— Не розумію!

— Поганий почерк? Це від хвилювання. Я вам прокажу: «Ваш чоловік залицяється своєї секретарші».

— Ну, й що з того?

— Як, що з того? А може секретарша моя дружина?

— Яке це має відношення до посівної?

— А може її начальник зав. конторою заготзерно? Ви гадаєте може, що поле засівають гудзиками, а не зерном.

— Тоді допишіть щось, щоб видно було, що це стосується до посівної.

— Гаразд, хоч це бюрократизм. Після слів: «залицяється своєї секретарші» додайте: «сіє зло».

— Тепер зрозуміло! Платіть 3 карб. 40 копійок.

Петро ПАНЧ.

ОЛІМПІАДА

Від деякого часу нашу кватирю важко було впізнати. Кожного вечора з усіх восьми кімнат неслася така музика, що мешканці з горішніх і нижніх поверхів бігали питати:

— Що тут у вас? Консерваторія?

— Або: — Може тут міститься філіал філармонії?

Кватирочка в нас і справді музикальна! Якось щасливо підібрались жильці. Всі такі чудесні: один співає, другий на гребінці грає, третій свистить, четвертий на ложках вибиває. Одне слово, нудьгувати не доводиться.

Днями вселяли до нас по ордеру інваліда Вітчизняної війни Васю Мурашка. Так уявіть, всі жильці висипали в коридор і насамперед питають:

— А на якому інструменті ви граєте?

Ну, Вася й показав акордеон, увесь у перламутрових розводах. Ото раділи, важко навіть уявити! Всі почали припрошувати Васю в гості, кожен пробував грати на акордеоні, — так що під вечір з нього посипались клавіші.

Особливо пожвавилось музичне життя в нашій кватирі, коли стало відомо, що в Палаці культури відбудеться олімпіада художньої самодіяльності. В нас тоді почало творитись щось надзвичайне.

Бухгалтер Сабуров - Симбуховський почав розучувати «Блоху».

— Цей твір саме для мого баса, — казав він. — Федір Іванович Шаляпін теж співали його.

Й от замкнеться було Сабуров - Симбуховський у ванній кімнаті й цілими годинами регоче:

— Блоха! Ха-ха-ха-ха!

Жильці висловлюють незадоволення, біля дверей ванної утворюється черга, але бухгалтер не звертає уваги й каже:

— Тут чудовий резонанс. Я відчуваю, як мій бас набуває бархату. От чуєте? Ха-ха-ха-ха!

Це відкриття Сабурова - Симбуховського зробило ванну кімнату улюбленим місцем для репетицій. Друкарка Зоїчка, в якої недавно відкрилось колоратурне сопрано, почала приходити сюди по вечорах з нотами, її зміняв електромонтер Гриша, який виконує на ложках шосту рапсодію Ліста.

Якось на світанку з ванної кімнати почулося придушене нявкання. Коли відчинили двері, побачили вусатого вагоновода трамваю Семена Євграфовича Перепелицю, який сидів у ванні по горло в воді. Семен Євграфович віртуозно грав на гребінцеві.

— Заходьте! Заходьте! — зрадів він. — Послухайте мій новий номер. Знаєте, у воді виходить зовсім інший звук. Точно саксофон.

Сказавши це, Перепелиця притулив гребінець до губ і пірнув на дно ванни, звідки разом з пухирями повітря нагору донеслися звуки, схожі на «ма-ма».

Взагалі винахідливість жильців перейшла всі межі. В хід пішли пляшки, сковорідки, пилки, жаровні, — все, що давало звук, все, що дзвеніло, бряжчало, свистіло. Інженер Массандров почав навіть конструювати з електрочайника новий музичний інструмент, на якому можна було грати, коли закипала вода.

— Можливо, що музичне життя в нашій кватирі протікало б і далі спокійно, коли б його не порушував жилець з нижнього поверху, такий довгогривий професор Анютиноглазов. Вперше цей професор наскочив на Сабурова-Симбуховського:

— У вас тут будинок для божевільних! Я зараз викличу швидку допомогу! Я дзвонитиму в міліцію! Це неможливо... Я діяч мистецтва! Комітет мене цінить а через ваш дикий лемент я не можу закінчити свою дисертацію з мистецтва... Я не можу зібратися з думками...

Вдруге професор напоровся на Васю Мурашка. Що тут було, — ні пером описать, ні в казці розказать.

Й от Анютиноглазов почав щовечора з скандалом вдиратися в кватирю. Але, не зважаючи на це, музичне життя не припинялося. Наближався день олімпіади. Репетиції у ванній кімнаті відбувалися круглу добу.

Нарешті настав давно очікуваний день. Жильці залишили бабусю Сабурову - Симбуховську стерегти кватирю й усі разом рушили в Палац культури. Важко уявити, як вони хвилювалися. Вагоновод Перепелиця дорогою почав заїкатись, а Сабуров - Симбуховський з блідим від жаху лицем прошепотів дружині:

— Я, здається, втратив голос!..

Але справжній жах опанував усіх, коли Вася Мурашка повідомив їх за лаштунками, що в жюрі олімпіади сидить, — хто б ви думали? — Їх сусіда з нижнього поверху, професор Анютиноглазов!

— Ну, тепер він нам покаже! — сказав Перепелиця.

— Тепер він нам за все відплатить... — додала Зоїчка.

— Давайте краще йти додому! — заскиглив Сабуров - Симбуховський.

Але олімпіада вже починалась. За сценою відбувалася неймовірна метушня. Щохвилини з'являлись нові й нові місцеві таланти. Тільки зараз, наприклад, всі дізналися, що продавець морозива Каструльченко—віртуозний свистун, а розносниця телеграм Надя — виконавець арії Кармен.

Поступово один за одним виходили на сцену й жильці нашої кватирі. Кожен із них з острахом поглядав у бік жюрі, де сидів Анютиноглазов. Але з виразу його обличчя важко було щонебудь визначить; не підводячи голови, він увесь час писав щось у блокноті.

— Це про мене! — думав Вася Мурашка. — Боже, здається, тоді біля ванної кімнати я його трохи садонув...

— Це він про мене записує! — ламала руки Зоїчка. — Здається, мій голос набрид йому найбільше.

— Чому ваш? Швидше мій, — сумно говорив Сабуров - Симбуховський.

Але ось олімпіада закінчилась. Мов занурені в воду, ходили всі жильці, чекаючи на рішення жюрі.

За два дні всі учасники знову зібралися в Палаці. На сцені стояв Анютиноглазов і читав:

— Сабуров - Симбуховський — диплом! Перепелиця — почесна грамота! Василь Мурашка — цінний подарунок! Зоя Ромашка — цінний подарунок!

Потім Анютиноглазов вітав усіх, потискував усім учасникам руки.

— Він зовсім не такий поганий, — першою сказала Зоїчка.

— Він — хороший чоловік — додав Вася Мурашка. Напевне, не дурак трахнути півлітра. Й як це я його раніш не запросив!

— Ні, він просто об'єктивний товариш. У нього чесне бухгалтерське серце, — з сльозами радощів на очах говорив Сабуров-Симбуховський.

Розчулився й Перепелиця.

— Які люди переходять трамвайну колію! Вгадай тут характер людини! От перейдеш таку людину й навіть не знатимеш, яке золоте серце билося під його шалевим коміром із жовтої цигейки.

Додому йшли всі разом. Анютиноглазов всю дорогу вітав жильців з творчими успіхами. Але, коли підходили вже до самого дому, він сказав:

— Тільки знаєте що? Репетируйте трохи тихше. Адже це будинок для божевільних! Треба ж поважати сусідів. Через ваш гармидер я не можу написати дисертацію! Це чорт зна що таке!!!

А. КАШТАНЬЄР.

РОЗДАЙСЬ, МОРЕ!..

Малюнок Бе-Ша.

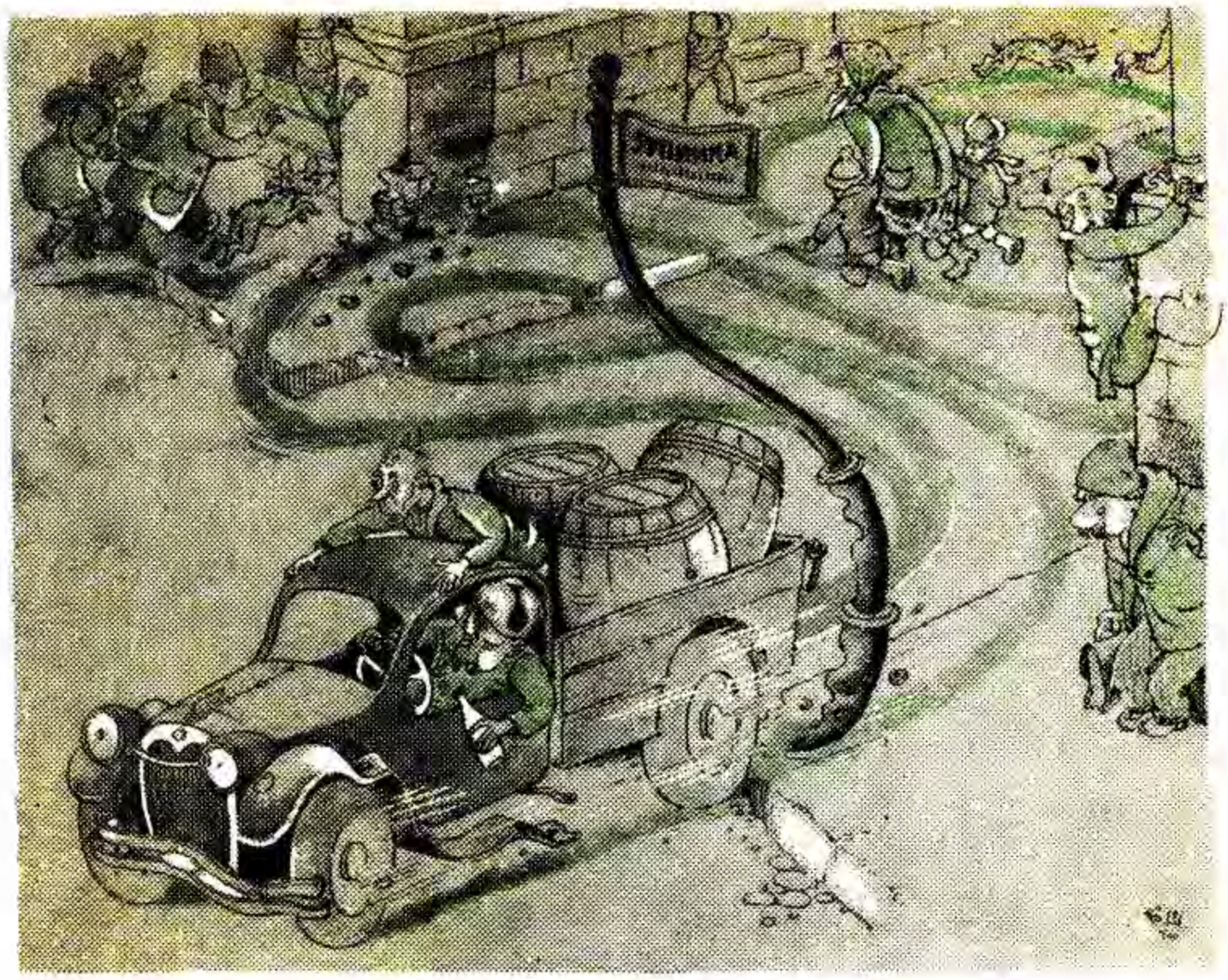

Сорокаградусні повороти.

ОБМІН РЕЧОВИН

— Кокочка! — сказала дружина, — в мене неправильний обмін речовин. Мені потрібні вітаміни.

Чоловік критично оглянув стодванадцятикілограмову фігуру подруги життя, одягнув шляпу, загорнув у газету пластинку «Бризки шампанського» й пішов добувати вітаміни.

Завмаг сказав йому:

— Вітамінів на даному відрізку часу немає. Можу замінити білками.

І видав за пластинку дві банки «тушоної квасолі».

В мебльовій крамниці квасолю обміняли на віденське крісло.

— Петру Петровичу, моє шануваннячко,— сказав директор артілі гудзиків, побачивши чоловіка з віденським кріслом, що переступив через поріг.

За півгодини чоловік чимчикував на кватирю зава городньої бази Сельдеренка. В руках у нього був повний комплект костяних гудзиків на дамське пальто й чоловічу пару. Гудзики припали до смаку. Завова дружина написала кілька слів на рожевому папірці:

«...Пред'явникові... кілограмів мандарин... Сельдеренко.»

Минуло ще півгодини, й чоловік повернувся в рідні пенати. Радість вдячної супруги описові не піддається.

Ол. ПОДЧЕКАЄВ.

Малюнок О. Козюренка

Курочка ряба

— Заходились вже тепер ми
Відновити все у строк,
А було на нашій фермі
Триста добрих курочок.

Курочки хороші, білі,
Хоч рекордними назви.
Та приїхав до артілі
Сват Мусія голови.

Він сказав, що в нас чудово
Квітне мирна благодать,
Що про нас обов'язково
Буде він кудись писать.

Повний лагідного блиску
І як видно талану,
Він вручив мені записку:
«Видать курочку одну».

І вже схожий на шуліку
Курку він схопив і зник...
В ту ж годину із Райвику
Був у мене рахівник.

Він привіз інструкцій низку
Про курятник на лану,
І вручив мені записку:
«Видать курочку одну».

В сяйві ранку біля ганку,
На підставі дивних прав,
Смирну курочку голландку
Рахівник в портфель поклав.

І коли назад додому
Він скакав у шумі нив,
Вже до мене з Райпухпрому
Експедитор прилетів.

Як мара, як привид зиску,
Через тин із бур'яну
Він простяг мені записку
«Видать курочку одну».

Навіть руки в мене зблідли,
Затряслась душа, мов ряст.
Тріснуть, думаю на-відлі!..
Але якось негаразд.

Словом, в ту ранкову тишу
Чуть не лопнув мій терпець...
Взяв голландку наймилішу
Експедитор Горобець.

Та лише із поля зору
Горобець плюгавий зник,
Бачу знову серед двору
Ловить курку чоловік.

Я схопила довгу тріску
Та й за ним, бо не збагну,
Але він простяг записку:
«Видать курочку одну».

З того дня і почалося —
Щогодини гості знов.
Дибом дибилось волосся
І холола в мене кров.

Може сват отой наврочив,
Або просто нашептав,
Бо від ранку і до ночі
Голова мені писав:

«Ми живем тепер заможно.
Час забути про війну.
І тому для гостя можна
Видать курочку одну».

Залишилось тридцять півнів
Так стихійно для потали
Всякі спритні «горобці»
Нашу ферму розклювали.

Папірці, записки дивні
Підщитала я сповна.
Залишилось тридцять півнів
Й тільки курочка одна.

А чому це пальцем тичуть
Чесні люди звідусіль
Та й на нашу ферму птичу,
На Іванівську артіль?

Може тут у квіти щастя
Тихо лихо заповзло...
Розкажіть нам, тьотя Настя,
Як це скоїлося зло?

Та і та ряба, сердита,
Не без гонору й химер.
Півні ж всі несамовито
Кукурікають тепер.

Через те і пальцем тичуть
Чесні люди звідусіль
Та й на нашу ферму птичу,
На Іванівську артіль.

Володимир ІВАНОВИЧ.

ПРИХИЛЬНИЦЯ КЛАСИКІВ

Малюнок К. Агніта

— А я це вже чула, у мене й пластинка така є — Клавдія Шульженко співає: «Дя-а-дя Ваня, хороший и пригожий».

ВЕСНА НА КУХНІ

Малюнок В. Литвиненка

Любить — не любить...

ЧУДЕСА АГРОТЕХНІКИ

Житомирський Держстрах одержав з колгоспу ім Рози Люксембург, Червоноармійського району, акт комісії, в якому написано: «пшениця посіву 1944 року переродилась в жито 11 га...»

Акт підписали агроном Н. Теплякова, голова І. Грибан та бригадир Ригорусь.

Їли б люди паляниці,
Але їм таке відкрито:
Чотирнадцять га пшениці
Перероджені на жито!

Чотирнадцять га?
Всього?..
Чотирнадцять? Га?..
Ого!..

Люди ждуть у тій артілі,
До чудес тепер привичні:
Теплякова житнє тісто
Перетворять на пшеничне...

Раз робити
Відкриття —
Тож робити
Допуття!

Т. СУРМАЧ.

ІЛЮСТРАЦІЯ ДО БАЙКИ Л. ГЛІБОВА «ОРАЧІ І МУХА»

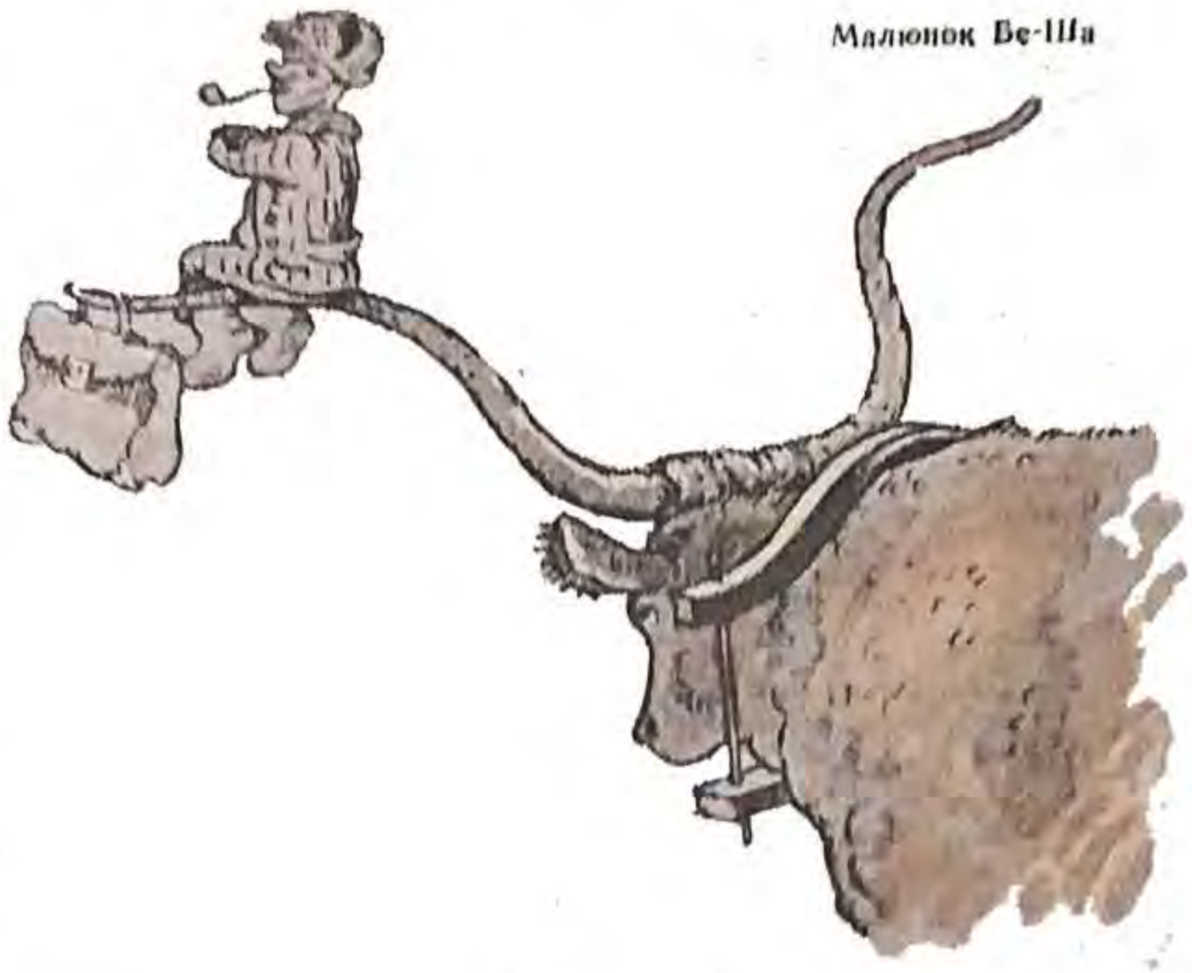

Малюнок Ве-Ша

І ми орали.

ОЙ, ЧОБОТИ, ЧОБОТИ... НЕ МОЇ!

«В м. Ромнах у готелі холодно, брудно. На ліжку сидить, підобравши ноги, робітниця Охтирської шваацької фабрики Ганна Котулій; вона приїхала в Ромни в командировку і в готелі у неї вкрали нові чоботи... Директор готелю т. Кавалерідзе радить пожильцям спати, не скидаючи чобіт...»
(З листа М. Лазоренка).

Робітниця Галочка
Котулій
У Ромни поїхала...
Боже ж мій!

От не знала клопоту
Ще й біди.
Вкрали в неї чоботи..
Так ходи!

А директор журиться:
— «Ще ж бо сніг!
Треба б їх прив'язувать
Хоч до ніг...

У Ромнах же злодії
Не такі —
Щоб од ніг одв'язувать
Чобітки!»

Т. КАТРАН.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Щоб помитись у кіровоградській лазні, треба лише:

1. Принести власні дрова, щоб нагріти воду.
2. Наносити ту воду з річки.

Оце і все. Приїзди. Чекаємо. Да, пак, не забудь захопити з собою шайку.

Я. ЮРЧЕНКО

м. Кіровоград.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Ой, який же смачний у Кам'янець-Подільську солодкий пиріг з повидлом! І смачний, і недорогий — 4 крб. 15 коп. кіло.

Ото купиш у крамниці пиріг, потім збігаєш на базар до бригадира хлібзаводу Бойцького й купиш у нього повидло. Намажеш тим повидлом той пиріг і їси його — аж облизуєшся!

Приїжджай, почастуємо.

Майор М. КУЗЬМИН

м. Кам'янець-Подільськ.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

На дільниці Марганець-Нікополь справно бігають пасажирські й товарні поїзди, і ми — гірники Марганцевського басейну, теж справно бігаємо щодня пішки на роботу й з роботи по 8—10 кілометрів. А все через те, що робочий поїзд Марганець-Нікополь ніяк не вирветься з планів Управління залізниці на рейки. Може ти, товаришу Перець, допоможеш вирватись нашому поїзду з управлінського тупика. Допоможи, браток, а за нами діло не стане: віддячимо понадплановим марганцем.

М. ЧЕСЛЕР

м. Марганець.
Дніпропетровщина.

ШАНОВНИЙ т. ПЕРЕЦЬ!

В профкомі Харківського електротехнічного інституту я недавно одержав талон №34 на пошиття шкіряних черевиків дійсний до... 28 березня 1945 року.

Коли я кинувся реалізовувати цей бородатий талон, вся Харківська система облмісцевпрому героїчно відбила мої атаки й черевиків мені не пошила.

Після всіх цих боїв мене цікавить тепер лише одне: до якого числа, місяця й року в системі Харківського облмісцевпрому діятиме система бюрократичного внущання з людей?

К. БОЖКОВ
Студент 5-го курсу ХЕТІ

м. Харків

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Чудове місто Новоград-Волинськ! А особливо його базар. Розкіш! Як будеш надходити до базару, то вже певне спинишся деякий час полюбуватися красвидом. Там стоїть калюжа, дивовижна калюжа! Іншої такої не побачиш на своїм віку! Займає вона мало не весь базар. Чудова калюжа! Базарні столики ніби пливуть нею. І люди тьопають по коліна в багнюці. Венеція та й годі!

А ще є в Новоград-Волинську відділ комунального господарства. Оце він і завів у нас таку чудову-пречудову калюжу!

Прошу вибачити, що опис калюжі я запозичила в М. В. Гоголя. Цим я лише хотіла підкреслити корисну діяльність Новоград-Волинського відділу комунального господарства.

Є. СЕРДАК

Житомирська область

БУДІВЕЛЬНО-РОМАНТИЧНА ІСТОРІЯ

На деяких будівництвах відчувається недостача залізних виробів, зокрема, дверних ручок.

Малюнок В Литвиненка

— Нарешті, дорога моя, я дорвався до ваших ручок.

ЖЕРТВА ТВЕРЕЗОЇ ОЦІНКИ

Малюнок О. Козюренка

— Ви можете полагодить чоботи?
— Ні... Це помилка, — я кіномеханік.
— Ну, да, мені діти й казали у дворі, що «наш кіномеханік — сапожник».

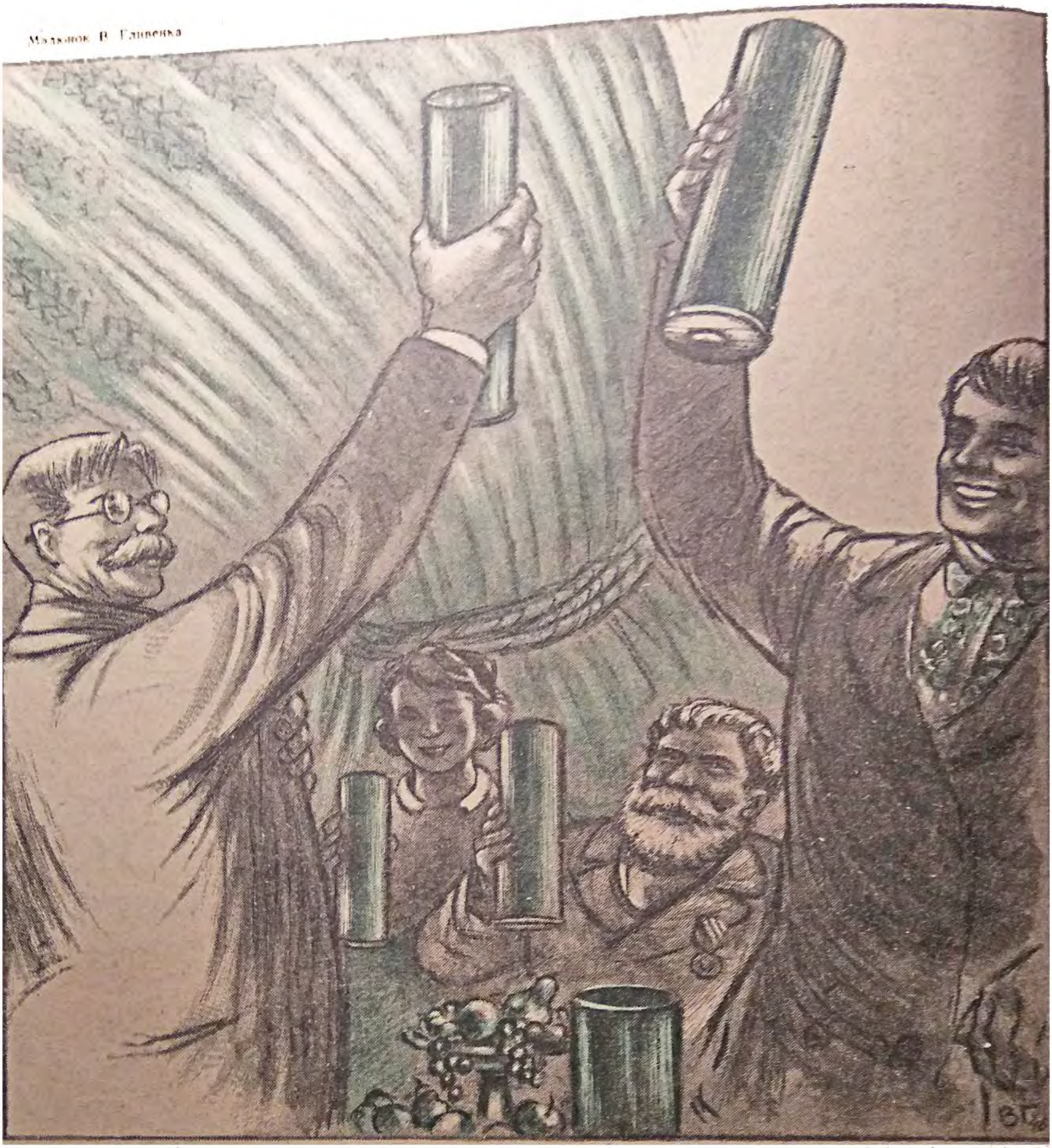

— Піднесемо ці випробувані снарядні стакани на добрий спогад про чудесний Наркомат боєприпасів і випʼємо за здоровʼя Міністерства сільськогосподарського машинобудування.

РЕДКОЛЕГІЯ: Остап Вишня, С. Воскрекасенко, Ол. Громов, Юр. Дольд, М. Карпов (відп. редактор), П. Козланюк, О. Козюренко, Л. Палмарчук. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-02-69, дод. 34. Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 5—6 (на укр. языке). Здано до набору 4/III—1946 р. Підписано до друку 2/IV — 1946 р. Стат формат 72x105 см. 2 друк. арк. Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

БФ 00842. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 729. Тираж 50.000